

הילדים צוחקים**

מערבית: אלון פרגמן, עריכה: שהם סמיט וכפאח עבד אלחלים

ה מלך לא צחק, מעולם. חיוך לא עלה על פניו.
 كَانَ الْمَلِكُ ذَا وَجْهِ لَا يَعْرِفُ الْإِبْتِسَامَ.

יום אחד, בעודו מהלך בשדות, ראה המלך חבורה של ילדים משחקים וצוחקים.
 وَقَدْ شَاهَدَ يَوْمًا عَدَدًا مِنَ الْأَوْلَادِ يَلْعَبُونَ فِي أَحَدِ الْحُقُولِ وَيَضْحَكُونَ مِمْرَح
 המלך פנה אליהם ושאל: ילדים, מדוע אתם צוחקים?
 فَسَأَلَهُمْ: لِمَاذَا تَضْحَكُونَ?

אמר אחד הילדים: אני צוחק, כי השמים כחולים.
 قَالَ أَحَدُ الْأَوْلَادِ: أَنَا أَضْحَكُ لِأَنَّ السَّمَاءَ زَرْقَاءَ.

אמר חברו: אני צוחק, כי העצים ירוקים.
 قَالَ وَلَدٌ ثَانٍ: أَنَا أَضْحَكُ لِأَنَّ الْأَشْجَارَ خَضْرَاءَ.

והילד השלישי אמר: אני צוחק, כי הציפורים עפות.
 قَالَ وَلَدٌ ثَالِثٌ: أَنَا أَضْحَكُ لِأَنَّ الْعَصَافِيرَ تَطِيرُ.

הביט המלך אל השמים, אל העצים, ואל הציפורים –
 فَتَنَظَرَ الْمَلِكُ إِلَى السَّمَاءِ وَالْأَشْجَارِ وَالْعَصَافِيرِ –

ולא צחק.

فَأَلْفَاها لَا تَضْحَكُ.

* **זכריא תאמר**, יליד דמשק (1931), נודע כאחד מבכירי הסופרים הסורים, והוא מן החשובים בסופרי העולם הערבי בסוגת הסיפור הקצר ובספרות הילדים. תאמר נולד בשנת 1931 בדמשק, למשפחה מן המעמד הבינוני-נמוך. בן שלוש-עשרה נאלץ לעזוב את לימודיו כדי לסייע בפרנסת המשפחה והיה לשוליית נפח. את השכלתו רכש בלימודי ערב ולכתיבה פנה מתוך מצוקה כלכלית, כערוץ פרנסה. סיפוריו הראשונים התפרסמו בסוף שנות החמישים, ובעקבותיהם ראו אור אחד-עשר קובצי סיפורים קצרים, שני קובצי מאמרים סאטיריים וכמאה סיפורי ילדים. בד בבד עסק בעריכת כתבי-עת, לרבות כתב-עת לילדים, וכיהן בתפקידים רשמיים במשרד התרבות הסורי ואף – לא ייאמן – כצנזור (לימים יציין תאמר כי התפקיד הקנה לו את היכולת לשכלל את כתיבתו כך שלא תיאסר להפצה). ב-1980 פוטר ממשרתו וצעדיו הוצרו עד שנאלץ לגלות ללונדון, שם המשיך בעבודתו העיתונאית והספרותית. תאמר זכה בפרסים חשובים ולתרגומים לשפות רבות. בעברית ראה אור **נמר מנייר** (רסלינג 2013), מבחר מיצירתו בתרגומו ובעריכתו של אלון פרגמן.

** זוהי פתיחת הסיפור "הילדים צוחקים". מה החליט המלך לעשות? כיצד הגיבו הילדים? על כך בספר בהוצאת מכתוב שראה אור ב-2018 בהוצאת עולם חדש.